

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Tiber Péter ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Bárdos Péter ügyvéd által képviselt alperes ellen, megbízási díj megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2009. október 2. napján meghozott, 14.G.40.092/2009/18. számú ítélete ellen, az alperes részéről 19. és 21. sorszámok alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 150.000 (százötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes biztosításközvetítői tevékenységéhez a felperes jelenlegi ügyvezetőjének és cégtulajdonosának, dr. H. E.-nak a szolgálatait is igénybe vette; 1991. március 17-én megkötött megbízási szerződéssel a felperesi jogelődöt, mint egyéni vállalkozót, ügynökként foglalkoztatta.

A felperes megalapítása után 2003. május 23-tól az alperes a felperessel került szerződéses kapcsolatba és a felperes ugyanazt a tevékenységet végezte, ugyanaz a szerződési feltételek mellett, mint korábban a tulajdonosa és ügyvezetője.

A felperest és jogelődjét az általuk közvetített biztosítási szerződések után jutalék illette meg. Az alperes azonban a jutalék egy részét nem fizette ki, hanem úgynevezett stornó-tartalékba helyezte. A felperest és jogelődjét a stornó-tartalékként visszatartott jutalék akkor illette meg és akkor követelhetette a kifizetését, ha a közvetített biztosítási szerződés meghatározott idő eltelte előtt nem szűnt meg. A biztosítási szerződés hatályban maradására megállapított leghosszabb határidő 3 év volt.

A peres felek a szerződésüket 2005. január 7-én megszüntették.

A stornó-tartalékba helyezett összeg a szerződés megszűnésekor 5.959.664 forintot tett ki. A felek megállapodása szerint a tartalékba helyezett összegből a felperest megillető jutalék kifizetése a legkésőbbi időpontban megkötött biztosítási szerződés megkötésétől számított 3 év elteltével válik esedékessé. A felperes ennek az időnek az eltelte után, 2008. január 28-án szólította fel az alperest a tartalékba helyezett jutalék kifizetésére. A követeléséről, 5.959.664 forintról 2008. február 6-ai fizetési határidővel számlát is kiállított. Az alperes a visszatartott jutalékkal nem számolt el, de összecszerűségében vitatta a felperes követelését.

A felperes keresetében 5.959.664 forint és annak 2008. február 7-től járó kamatai megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Az alperes lényegében a kereset elutasítását kérte.

A felperesi követelést összecszerűségében továbbra is vitatta, azt azonban nem vonta kétségbe, hogy az elszámolási kötelezettség terheli. Azt nem tudta megjelölni, hogy mely biztosítási szerződések azok, amelyek a meghatározott idő eltelte előtt megszűntek és amelyek után a felperest jutalék nem illeti meg, és ehhez képest mekkora az az összeg, amely a stornó-tartalékban lévő jutalékból levonható, illetve mennyi a felperesnek kifizetendő jutalék.

Az elsőfokú bíróság az alperest a keresetnek megfelelően, 5.959.664 forint és annak 2008. február 7. napjától járó kamatai megfizetésére kötelezte.

Az ítéletét a következőkkel indokolta: A felek között megbízási szerződés jött létre (Ptk. 474. §). A megbízott felperes díjazását a Ptk. 478. § (2) bekezdésébe foglaltaktól eltérően, jutalék formájában állapították meg. A felperes díjazása tehát a tevékenységének eredményétől függött. Az egyes biztosítási szerződések után járó jutalék egy részének visszatartása azt a célt szolgálta, hogy a megszűnt biztosítási szerződések után visszajáró jutalék visszafizetését biztosítsa. A visszatartott jutalékhányad az óvadék szerepét töltötte be. Az alperes általa sem vitatottan a Ptk. 271. § (3) bekezdése alapján elszámolási kötelezettség terhelt. Az alperes az óvadékkal való elszámolási kötelezettségének a bíróság kétszeri felhívásának sem tett eleget. Mivel az alperes az elszámolási kötelezettségének nem tett eleget, és a bizonyítékait sem jelölte meg, nem lehetett megállapítani, hogy az alperesnek van-e az óvadékból kielégítendő követelése és ehhez képest a stornó-tartalékban lévő jutalék csökkenthető-e vagy sem. Az alperes mindezt a stornó-tartalékként visszatartott óvadéknak minősülő összeget köteles a felperesnek kiadni.

Az alperes fellebbezésében az első fokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte; majd a fellebbezése utóbb előterjesztett indokolásában a fellebbezését részben visszavonta és a marasztalási összeget 3.575.800 forintra, valamint annak kamataira kérte leszállítani.

Előadta, hogy a biztosítók közül csak a ... Biztosító Zrt. adott a közvetített biztosítási szerződések sorsáról részére tájékoztatást. E tájékoztatás szerint 3.093 biztosítási szerződés 40%-a szűnt meg és 60%-a maradt a jutalék megtartásához szükséges idő elteltéig hatályban. Azt feltételezve, hogy egyéb biztosítók részére közvetített

szerződések is azonos arányban szűntek meg, illetve maradtak hatályban, a felperes a sztornó-tartalékban lévő összeg 60%-ára, 3.575.800 forintra tarthat igényt.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, hogy a bizonyítás az alperest terhelte, ezért a bizonyítás sikertelenségének következményeit is neki kell viselnie.

A ... Biztosító Zrt. alperesi fellebbezés indokolásához mellékelt adatközléséből nem tűnik ki, hogy az adatközlésben felsorolt szerződések a felperes által közvetített szerződések-e. Az adatközlés helyességét egyébként is kétségessé teszi az, hogy 449 darab két év eltelte előtt visszavásárolt szerződésről tett említést, holott két év eltelte előtt az életbiztosítási szerződéseket nem lehet visszavásárolni, ez okból tehát 449 darab szerződés nem szűnhetett meg.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból mindenben helytálló jogi következtetést is vont le, az ítéltábla ezért az első fokú ítéletet a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján helyes indokainál fogva hagyta helyben és azokra ezúttal csupán hivatkozik.

A fellebbezés kapcsán csak a következőkre mutat rá: Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak azzal a jogi álláspontjával, hogy a visszatartott jutalékhiányad az óvadék szerepét töltötte be, és a Ptk. 271. § (3) bekezdése alapján az alperes azzal elszámolni volt köteles. Az elszámolási kötelezettségére tekintettel az alperesnek a felperes által közvetített biztosítási szerződésekről, a visszatartott jutalékról saját nyilvántartásának is lennie kellett. Erre a biztosítókkal való elszámoláshoz is szüksége volt. Az alperes mindezt alaptalanul hivatkozott arra, hogy a felperessel való elszámoláshoz a biztosítóktól beszerzett adatokra volt szüksége. Az alperesnek a visszatartott jutalékkal való elszámolásra a felek a szerződéses viszonyt felszámoló megállapodásukban kellő időt hagytak. Ennek a haladéknak éppen az volt a célja, hogy elkülöníthető legyen, mely közvetített biztosítási szerződések szűntek meg a jutalék megtartására megszabott határidő eltelte előtt, és melyek maradtak hatályban. Az idő előtt megszűnt biztosítási szerződések után az alperest sem illethette meg a biztosítóktól jutalék, az alperes ezért sem hivatkozhat arra, hogy az elszámolási kötelezettségének a biztosítók adatközlésének hiányában nem tudott eleget tenni.

A sikertelenül fellebbező alperes a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes fellebbezési perköltségét is megfizetni.

Budapest, 2010. április 16.

. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs József s. k. előadó bíró, Dr. Németh László s. k. bíró

